

عنوان مقاله:

شرعی بر اصول و قواعد رویکرد بهسازی شهر نگر سکونتگاههای غیر رسمی و تحلیل اهمیت و جایگاه سیاست خیابان مداری در آن

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس ملی پژوهشهای کاربردی در مهندسی عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

فرزانه سلامی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات، تهران، میدان ونک خیابان
خدمای شرکت مادر تخصصی عمران و بهسازی شهری طبقه 9

نگین امیری - کارشناس ارشد طراحی شهری، دانشگاه بوعلی سینا همدان، تهران، میدان ونک، خیابان خدمای شرکت مادر تخصصی
عمران و بهسازی شهری طبقه 9

خلاصه مقاله:

بر اساس آمار بین المللی انتظار می رود که تا سال 2020 تعداد ساکنان سکونتگاههای غیر رسمی در دنیا به 889 میلیون نفر افزایش یابد. با توجه به این شرایط عدم پیش بینی راهکاری مناسب جهت مواجهه با چالش مذکور رشد فزاینده سکونتگاههای غیر رسمی را در پی خواهد داشت. لذا بازنگری در رویکردهای پیشین و اتخاذ رویکردی مناسب جهت مواجهه و مداوای مسایل موجود و همچنین پیشگیری از بازتولید آنها ضرورت امروز برنامه ریزی شهری به شمار می آید. مسیله اساسی در این رویکرد به یاد داشتن این نکته است که سکونتگاههای غیر رسمی بخشی از شهر هستند و هر گونه برنامه ریزی مستقل از ساختار شهر برای آنها نه تنها باری از چالش های موجود نمی کاهد بلکه مسایلی جدید نیز در پی خواهد داشت. مطالعات و بررسی تجارب بین المللی نشان میدهد که نیاز امروز در برنامه ریزی برای بهسازی سکونتگاههای غیر رسمی اتخاذ رویکرد شهر نگر و یکپارچه است. ضروری است که از اقدامات موضعی و پراکنده فاصله گرفته و بهسازی سکونتگاهها در مقیاس شهر و در برنامه توسعه شهر به عنوان یک واحد منسجم در دستور کار برنامه ریزان و مدیران شهری قرار گیرد. خیابان ها با توجه به نقش عملکردی- کالبدی و پتانسیل های متعددی که در خود دارند در این رویکرد عنصر حیاتی به شمار می آیند و این امر سبب گشته که خیابان مداری به عنوان سیاست برتر در رویکرد بهسازی شهر نگر در سکونتگاههای غیر رسمی به شمار آید.

کلمات کلیدی:

سکونتگاههای غیر رسمی، بهسازی شهر نگر، خیابان مداری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/611996>

